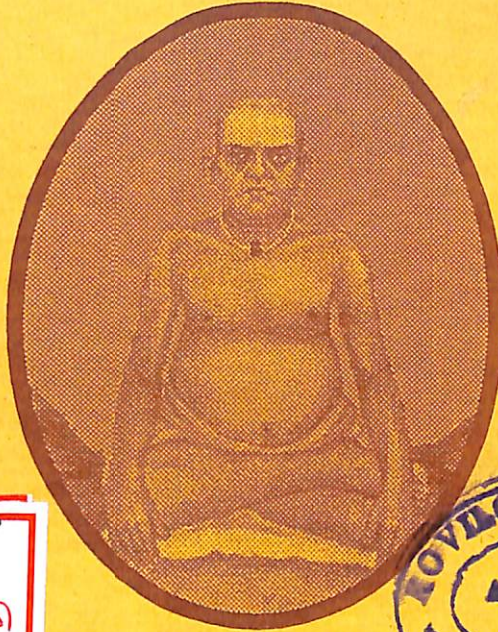

9/11

2

சிவமயம்

திருநெல்லை கொற்றவாளிஸ்வரர் துணை

ACC NO 45417

R65 - கௌரி

திருக்களர் ஆண்டவர்
கோவிஸ்வரர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி மகான்
வீரப்பகவாமிகள் வரலாறு

தொகுத்து வெளியிடுபவர்

ராய. சித. ராயப்பன்

24, அண்ணா நகர் 2வது வீதி

காரைக்குடி

உ

அருள்மிகு நகரக் கைலாச விநாயகர் துணை

முன்னுரை

‘பிறப்பறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பு மிகை’ என்ற வள்ளுவப் பெருமானின் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய், எடுத்துக் காட்டாய் வாழ்ந்து காட்டிய மகான் வீரப்ப சுவாமிகளின் வரலாற்று நூலுக்கு முன்னுரை எழுதும் வாய்ப்பை, பெரும் பேறாகவும் பெருமையாகவும் கருதுகிறேன்.

எங்கள் புதுவயல் இரண்டு வீரப்ப சுவாமிகள் பிறந்த புண்ணிய பூமியாகும். ஒரு வீரப்ப சுவாமி சாக்கோட்டை வேதாந்த மடத்தின் திருப்பணியும் இறைப்பணியும் செய்த மேலோர். இவர் புதுவயல் இரணிக் கோவிலைச் சார்ந்தவர் ஆவார். இன்றும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இவர் பிறந்த வைகாசி அனுஸத்தன்று புதுவயல் நகரத்தார்களால் வேதாந்த மடத்தில் குருபூசை சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. இவர் ஊர் போற்றும் உத்தமர்.

மற்றவர்தான் நாம் இங்கே காணும் மகான் வீரப்ப சுவாமிகள் ஆவார். இன்றைக்கு 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் புதுவயல் இலுப்பக்குடிக் கோவிலில் அவதரித்தவர். திருக்களரின் திருப்பணியால், தேரோட தெய்வீகம் சேர்ந்ததினால் திருக்களர் ஆண்டவர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பூண்டவர்.

நகரத்தார் குருபீடத்தில் ஆண்டவர் என்ற சிறப்பு பட்டம் கோவிலுர் திருமடத்தை ஸ்தாபித்த காரைக்குடி தவசீலர் முத்திராமலிங்க ஆண்டவருக்கும் புதுவயல் வீரப்ப சுவாமிகளுக்கு மட்டுமே உரியதன்றோ இன்றும் இவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தோர் தங்கள் வீட்டு நற்காரியங்களில்

திருக்களர் சென்று வீரப்ப சுவாமிகளை வணங்கி வந்து, சிறப்பாகச் செயல் முடிப்பதை நான் நன்கு அறிவேன். இவர் கோவிலுரில் பல திருப்பணிகள் செய்து கோவிலுர் மடத்தின் குருபீடத்தை ஐந்தாம் பட்டமாக அலங்கரித்த உலகம் போற்றும் தவசீலர்! ஞானப் பிழம்பு !!

கோபத்தில் பிடிசாபம் என்று சொல்லக்கூடிய துருவாஸர் என்றே இவரைச் சொல்லுகிறார்கள். கோபம் உள்ள இடத்திலே தானே குணம் இருக்கும். மக்கள் இவரிடத்திலே கொண்ட அன்பு, பயபக்தி என்றாலும் மிகுதி இல்லை. கோவிலுர் குருபீடப் பதவியை 'பொன்விலங்கு' எனச் சொல்லி ஏற்க மறுத்தார். அப்போது இவருக்கு வயது குறைவாக இருந்தபோதும், வேதாந்த, சித்தாந்த நூலறிவினாலும், பற்றற்ற சுத்த ஒழுக்க சீலராக இருந்தினாலும் பலரின் அன்புக் கட்டளையை மறுக்க மாட்டாமல் அப்பதவியை ஏற்று, பதவிக்குச் சிறப்பளித்தார். உண்மையிலேயே மூவாசை இல்லா நைஷ்டிக பிரமச்சாரி இவரே ஆவார்.

சிருங்கேரி திருமடத்தில் மகான் வீரப்ப சுவாமிகள் ஒருவருக்கு மட்டுமே, சிருங்கேரி சுவாமிகளுக்குச் சமமாகப் பொற்பீடம் அளித்து கௌரவித்து வந்தார்கள் என்றால் அவரின் புனிதத் தொண்டு சொல்லப் போமோ!

இவரின் வன்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டுச் சொல்லி முன்னுரையாம் என்னுரையை நிறைவு செய்கிறேன், நெஞ்சு மகிழ்கிறேன். ஒரு வெள்ளைக் கல்லில் அமர்ந்து கொண்டு கோவிலுர் திருப்பணியை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அவரின் காலுக்கடியில் ஒரு கருநாகம் சீறிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட சித்தாள்; "அய்யா தங்கள் காலுக்கடியில் கருநாகம் படமெடுத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. தங்களைத் தீண்டிவிடும், பாதுகாப்பாக இருங்கள்" என்றார். அதைக் கேட்ட சுவாமிகள் 'ஆயுசு முடிந்தால் தீண்டும்' என்றார்கள். அதன்படி நாகமும் தீண்டியது. சுவாமிகளுக்கு எந்த

ஆபத்தும் இல்லை. நாகத்தின் ஆயுசுமுடிந்தது. இது கோவிலூர் சிந்தனைப் பூங்காவில் நான் அறிந்த செய்தியாகும்.

இந்த அரிய பெரிய தவசீலரின் வாழ்கை வரலாற்றை என்னெருங்கிய உறவினர் அன்புத் தம்பி திரு சித. ராயப்பன் அவர்கள் இலவச வெளியீடாக வெளியிட்டு வழங்கி மகிழ்கிறார்கள். தமிழ்க்கடல் திரு. ராய. சொ. அய்யாவின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த அவர்கள் இத்தமிழ்ப் பணியும் தெய்வப்பணியும் செய்வது மிகவும் சாலப் பொருத்தமே.

பதிப்பித்தோர், படித்தோர், கேட்போர் அனைவருக்கும் எல்லா நலனும் எளிதில் நிறைய அருள்மிகு உமையாம்பிகை உடனாய வீரசேகரர், அருள்மிகு உய்யவந்தாள் திருத்தாளினை தினமும் வணங்குகின்றேன்.

மலரை நுகர்வோமே !

1-4-1998
புதுவயல்

அன்புசால்
யெ.மு. சொக்கலிங்கம்
புதுவயல்.

உ சிவமயம்

நித்திய கல்யாணி உடனாய கைலாசநாதர் துணை

பதிப்புரை

“துறவு என்பது விரிந்த உறவு” என்பதற்கிணங்க திருமடங்களின் பெருந்தொண்டும் ஆலயத்தின் திருப்பணிகளும் செய்து, எல்லாமக்களையும் ஆன்மீக நெறியினால் வாழவைத்த, தெய்வத்துள்தெய்வம் தான் மகான் வீரப்பசுவாமிகள் ஆவார்.

கோவிலூர் திருமடத்தில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாகவும். புதுவயலில் எங்கள் படைப்பு, எங்கள் உறவு போன்றவைகளின் காரணமாகவும் திருக்களர் ஆண்டவராகிய கோவிலூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி மகான் வீரப்பசுவாமிகள் வரலாற்றை எளிய முறையில் என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவகையில் புத்தகமாக வெளியிட இறையருளால் நினைத்தேன்.

என் பெரிய தகப்பனார் தமிழ்க்கடல் சிவமணி ராய. சொ. அவர்களின் குறிப்பும், காஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபதிகளின் கட்டுரையும், கோவிலூர் திருமடத்தில் உள்ள நூல்களும் எனக்கு இப்பணியாற்ற பேருதவி செய்தன.

ஸ்ரீ வீரசேகர-உமைபாம்பிகை ஸ்ரீ உய்யவந்தாள் குடமுழுக்கு விழுவின் மலர் வெளியிட்டின் போது, ஸ்ரீ வீரசேகரர் சந்நிதானத்தில் மகான் வீரப்ப சுவாமிகளின் வரலாற்றை வெளியிடுவது இறைச்சித்தமே ஆகும்.

“காப்பது விரதம்” என்ற முதுமொழிக்கும் “துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் - வையத்து இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று” என்ற வள்ளுவத்துக்கும் சான்றாக, வேராக விளங்கியவரே வீரப்பசுவாமிகள் ஆவார்கள்.

இப்புனிதரது வரலாற்றை வெளியிடுவதால் அவருக்குப் பெருமை என்பதைவிட எளியோனாகிய எனக்கு அது ஒரு பெரும் பாக்கியம் என்றே கருதுகிறேன்.

இதற்கு முன்னுரை எழுதி உதவிய புதுவயல் எங்கள் திரு. எ. மு சொக்கலிங்கம் செட்டியார் அவர்களுக்கும் அணிநு-
துரையாக “சிவ” என்ற பொதுத்தலைப்பில் மகானுக்கு ஒரு
கவிமாலை சூட்டிய எங்கள் பங்காளி புலவர் இராம. வீரப்பன்
(வாவி) அவர்களுக்கும் இந்நூலை குறிப்பிட்ட காலத்தில் அழகாக
அச்சிட்டுத்தந்த ராமசிதம்பரம் அவர்களுக்கும் என் உளம் கனிந்த
நன்றியைப்புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

மகான் வீரப்பசுவாமிகளின் நல் ஆசியால் நாம் அனைவரும்
இம்மை மறுமை நலன்களை என்றும் காண இறையருளை வேண்டி
நிற்கிறேன்.

வணக்கம்

24, அண்ணாநகர் 2 வது வீதி,
கரரைக்குடி - 630002.

இங்ஙனம்,
ராய. சித. ராயப்பன்

உ

சிவமயம்

நூல்முகம்

தமிழ்க்கடல். சிவமணி. இராய. சொ.

கோவிலூர் மடாலயம், காரைக்குடி நகரத்தின் எல்லையிலிருந்து மேற்கே ஒருகல் தொலைவில் காரைக்குடி மதுரை நெடுஞ்சாலையில் செல்லுகின்றவர்களை “இங்கே வாருங்கள்” என அழைக்கும் இரண்டு சிறந்த கோபுரவாயிலுக்குள் அமைந்திருப்பது. இற்றைக்கு 180 ஆண்டுகட்கு முன்னர் காரைக்குடி நகரில் பிறந்தருளிய கோவிலூர் ஆண்டவர் எனப் பாராட்டப் பெறும் தவத்திரு முத்துராமலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகளை முதற்குருவாகக் கொண்டது இம்மடாலயம். இம்மடாலயத்தைத் தோற்றுவித்து, சிவம் பரப்பிய பெரியார் அப் பெருந்தகையே. அவ் ஆண்டவரைச் சிறப்பித்துப் பின்வரும் பாடலைப் பாடினார் ஒரு புலவர்.

மடம்உண்டோ? சிவாலயங்கள் மிகுதி உண்டோ?

வாசிட்டம் படிப்பதுண்டோ? மனத்துள் ஞானத் திடம்உண்டோ? நால்வர் தமிழ்ப் படிப்பார் உண்டோ?

திவ்வியமாம் உதாரமுதல் குணங்கள் உண்டோ? விடம்உண்டோன் அடியர்குழாம் மிகுதி உண்டோ?

மெய்யறம், சத் திரம், விரைப்பூங் காவும்உண்டோ? வடகயிலைக்கு இறைவன்எனும் முத்து ராம

வள்ளத்திருக் கழனிநகர் வாரா முன்னம்.

எனவே முத்துராமவள்ளல் கழனிநகரில் அடி எடுத்து வைப்பதற்குமுன் மேற்குறித்த சிறப்புக்கள் எவையும் இல்லை,

கழனிநகர் என்பது கோவிலுரைக் குறிக்கும்.

கோவிலூர் மடம் எல்லா ஊரிலும் உள்ள நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் அனைவருக்கும் உரிமை உடையது; அத்துவிதம் என்னும் வேதாந்தக் கொள்கை உடையது; நகரத்தார் வகுப்பில் பிறந்த துறவிதான் மடாதிபதியாக வரும் உரிமை உடையவர் என்ற மரபை உடையது. இன்று அம்மடத்தின் அதிபதியாக விளங்குகின்றவர்கள் தவத்திரு இராமநாத ஞானதேசிக சுவாமிகள். இவர்கள் இம் மடத்தின் ஒன்பதாவது அதிபராவர்.

இந்நூல், இம் மடாலயத்தில் ஐந்தாவது பட்டமாக எழுந்தருளி இருந்த திருக்களர் ஆண்டவர் என்னும் சிறப்புப் பெற்ற தவத்திரு வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகளின் வரலாறு. கோவிலூர் மடத்தை யாரும் வியக்கும் வண்ணம் செய்த சிறப்பு இப் பெரியாருக்கு உரியது. மடாலயத்தில் பல பெரிய கட்டிடங்கள் இப்பெரியார் காலத்திலேயே அமைக்கப் பெற்றன. கோவிலூரிலுள்ள சிவன் கோவில் திருப்பணியைச் சிறப்பாக, கலைநுட்பங்கள் மல்கச்செய்து முடித்து, அறுபத்தைந்து ஆண்டுகட்குமுன் இவர்கள் குடநீராட்டு விழாச் செய்தார்கள். கோவிலுரைக் கலைமலிந்த ஓர் மாதிரிச் சிற்றூர் ஆக ஆக்கியது இவர்களே.

சுவாமிகள் இணையற்ற செயல்திறன் உடையவர்கள்; எதையும் திறமையாகவும் சிறப்பாகவும் செய்வார்கள்; கோவிலூர் மடத்துக்கும் சிவன் கோவிலுக்கும் நகரத்தார்ப் பெருமக்களிடம் ஏராளமான பணம் எளிதில் திரட்டினார்கள். இவர்கள் கேட்கும் போது மறுத்து உரைப்பவர் இவர் என்று சொல்லலாம். தனவணிக நாட்டில் இவர்கட்கு அவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தது. சுவாமிகளை ராஜரிஷி என்றே சொல்வதுண்டு.

தம் இறுதிக்காலத்தில் சோழ நாட்டிலுள்ள திருக்களர் என்ற

தேவாரத் தலத்திற்குச் சென்று, நகரத்தாரிடம் பல இலட்சம் ரூபாய் பெற்று, அங்குள்ள சிவன் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்து, சிறப்பாகக் குடநீராட்டு விழா முடித்துத் திருக்களரிலேயே தங்கி, இறைவனுக்குச் சிறப்பாகத் திருவிழா நடாத்தி, வைகாசி விசாகத்தில் திருக்களரில் எழுந்தருளி உள்ள அமுதவல்லி உடனாயகளர்முனை நாதர் திருத்தேரில் திருஉலா வந்த போது தேருக்கு முன்னர் வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகள் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து பரிபூரணம் எய்தினார்கள்.

ஐம்பது ஆண்டுகட்குமுன் காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்கத்தில் திருக்களர் ஆண்டவரின் மாணாக்கராகிய வடமொழியும் தென்தமிழும் ஆங்கிலமும் ஹிந்தியும் கற்றறிந்த சொல்லாற்றல் வாய்ந்த தவத்திரு. வீர. சுப்பைய சுவாமிகள் சொற்பெருக்காற்றியபோது, காரைக்குடியில் இருந்த கம்பராமாயண விரிவுரையாளராகிய மும்மொழிப் புலமைவாய்ந்த மோ. வே. கோவிந்தராச ஐயங்காரவர்கள்,

“தருக்கம்உணர்ந்து அத்துவித சமயநெறி

தழுவி, நலம் சுகத்தோர்க்கு ஈயும்

திருக்களர்ஞா னாசிரியன் திருவடியார்

சுப்பைய ஞானி மேலோன்”

என்று பாடிய பாடற் பகுதி நினைவுக்கு வருகின்றது.

கோவிலூர் மடாலயத்தின் ஐந்தாவது குருவாக எழுந்தருளி இருந்த வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகள் திருக்களர்த் தலத்தில் சமாதி ஆனார்கள். இவர்களுடைய சமாதித் கோயில் திருக்களரில் சிவன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இச்சமாதித் கோயிலும் திருக்களரிலுள்ள மடாலயமும் கோவிலூர் ஆதீனத்துக்கு உட்பட்டவை.

வீரசேகர ஞான தேசிகரின் வரலாற்றுச் சுருக்கத்தை என் மிகப் பழைய நண்பர் ஏ.கே. செட்டியார் எழுதி இருக்கின்றார்.

தன வணிக மரபில் தோன்றியவருள் அன்பர் ஏ.கே. செட்டியார் குறிப்பிடத் தக்க ஒருவர். அவர் தேசப் பற்றும், தெய்வ பக்தியும், நேர்மையும் உடையவர் அந்தநாள் முதல் விடாது கதர்க் கட்டிக் கொண்டுவரும் கிறுக்கர்களாகிய எங்கள் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவர். அவருக்குப் பாராட்டு.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய கோவிலூர் மடாதிபதி தவத்திரு. இராமநாத ஞானதேசிக சுவாமிகட்கு வணக்கம்.

காரைக்குடி

11-12-73

இராய. சொ

கோவிலூர் மரபு

கோவிலூர் மடதிபதி

ஸ்ரீஸ்ரீ இராமநாத தேசிகர் அவர்களின் வாழ்த்து

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய நூற்று எண்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் “செட்டிமார் நாட்டின்” திலகமெனத் திகழும் காரைக்குடி நகரத்தில் தனவணிகப் பெருமரபின் தவப்பயனாக அவதரித்தார் “கோவிலூர் ஆண்டவர்” எனக் குவலயம் போற்றும் ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞான தேசிகர். இவர் கருவிலே திருவுடையாராக இருந்தமையின் தமது பாலப் பருவமான பதின்முன்றாம் ஆண்டளவிலேயே சிக்கல் பொருள் வைத்த சேரியில் சென்று ஞானாசிரியரை அடைந்து, முறைப்படி குருமுகமாக ஞான நூல்களைக் கற்று, பதினாறு வயது பூர்த்தியாகு முன்பே ஞானநுபூதிச் செல்வராகப் பல அற்புதச் செயல்கள் நிகழ்த்தலானார். அக்காலம் “நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்” என வழங்கும் தனவணிகப் பெருமக்கள் கடல் கடந்து சென்று தங்கள் வாணிபத்தை வளமுறப் பெருக்கிய காலமாகும். “திரை கடலோடியும் திரவியம்” சேர்ப்பதிலேயே கருத்தூன்றிய நகரத்தார் சமூகம், தேடிச் சென்று திருத்தலங்களில் திருப்பணிகள் செய்யவும், அறக்கட்டளைகள் அமைக்கவும், என்றும் அழியா வரலாற்றுப் புகழ் மிகுந்து வளமுடன் வாழவும் வழிவகுத்த சிறப்பு, ஸ்ரீ சற்குரு முத்திராமலிங்க ஞானதேசிகருக்கு உண்டு.

ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞான வள்ளல் காரைக்குடியை அடுத்த கோவிலூரில் திருக்கோவில் கொண்டு விளங்கும் அம்பிகை திருநெல்லையிடம் அளவிலா ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அடிக்கடி அம்பிகை திருநெல்லையின் அருட்காட்சி காணப்பெறும் பெரும்பேறு அவர் பெற்றிருந்தார். அம்பிகை அருள்பாவித்த வண்ணம் ஆலயத்தை நகரத்தார்களின்

மூர்த்திகளில் ஐந்தாவது ஞானகுரவராகக் குரு ஸ்தானம் வகித்தவர் இந் நூலின் நாயகராக விளங்கும் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ வீரசேகர ஞான தேசிகப் பெருமான் ஆவார்.

தவராஜகராகவும் ஞானச் செல்வராகவும் விளங்கிய வீரசேகர சற்குருவின் பிரபாவங்களை இந் நூல் சுருக்கமாக விளக்கம் செய்கின்றது.

இதற்கு முன் “ஸ்ரீலக்ஷ்மீ வீரசேகர ஞான தேசிக ஸ்வாமிகள் புராணம்”, “திருக்களர் ஆண்டவர் சரித்திரம்”, “ஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிகர் புகழ் உரை ரஸ மஞ்சரி” என்ற நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆயினும் இந் நூல் மிக எளிய நடையில் பாலர்களும் படித்துப் பயன்பெறுமாறு அமைந்துள்ளது பாராட்டுதற் குரியது.

ஸ்ரீ ஏ.கே. செட்டியாருக்கும், “தமிழ்க் கடல்”, “வண்கவி வள்ளல்” ஸ்ரீ இராய. சொ. வுக்கும் எமது பாராட்டு உரியதாகும்.

இராமநாத ஞாந தேசிகர்.

சீவ

வேங்கை - யோகி - நேசர் - அடியார்

(புலவர்இராம. வீரப்பன் - வாவி - புதுவயல்)

புதுவயலார்	தலைநிமிர்ந்து	வாழு	தற்கு
பூதலத்தில்	தம்பெருமை	பேசு	தற்கு
கதவுதனைத்	திறந்துவைத்த	நாயன்	மாரே
கசடில்லா	வீரப்ப	சாமி	யாவார்!
பொதுவாழ்வில்	சிறிறின்பம்	பாவம்	என்றே
பிறப்புமுதல்	நைஷ்டிக	பிரம்ச்	சாரி
மதவாத	வெறியின்றி	மக்கள்	காக்க
மகேசன்	திருவடியே	வாழ்வாய்க்கொண்டார்.	

குணமென்னும்	குன்றேறி	நின்ற	பேர்கள்
கோபத்தைக்	கணமேனும்	காப்ப	தில்லை
எனஉரைத்த	வள்ளுவர்க்கு	சான்றாய்	நின்ற
ஈடில்லா	சிவவேங்கை	வீரர்	ஆவார்
பணங்காசு	மாதுசுகம்	விரும்பா	உள்ளம்
பண்டார	வாழ்க்கையிலே	இனிமை	காணும்
தனவணிக	குலத்துதித்த	துறவு	மேலோன்
தரணிபுகழ்	சிவயோகி	அவரே	என்பேன்.

பக்திக்கு	வித்தாக	நாளும்	நின்று
பல்லோரை	இறைத்தொண்டும்	துறவு	வரழ்வும்
தக்கவழி	எனக்காட்டி	ஈர்த்து	வந்த
தர்மகுண	சிவநேசர்	எங்கள்	ஊரார்
முக்திவழி	என்பதினை	தானு	ணர்ந்து
முறையோடு	நிறைவாக	சிவனைப்	பேணி
திக்கெல்லாம்	புகழுவண்ணம்	சிவனில்	சேர்ந்த
திருக்களரார்	சிவனடியார்	பேறு	பெற்றார்.

ஊராலும்	போலும்	அவரே	ஆவேன்
ஒப்படியில்	மட்டும்நான்	ஒதுங்கிப்	போனேன்
சீரான	அவர்சரித	நூலி	னுக்கு
சிலசொல்ல	வாய்ப்பளித்த	அன்புத்	தம்பி,
வேரான	நற்றொண்டை	விரும்பிச்	செய்த
மேன்மைமிகுராய்ப்ப		நவீன்றேன்	நன்றி !
நாராக	நாமிருந்து	மலரைத்	தாங்கி
நன்மாலை	பலபுனைந்து	நாளும்	வாழ்வோம்.

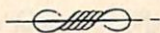

உ

சிவமயம்

திருக்களர் ஆண்டவர் என்னும்

கோவிலார் ஆதீனம் 5-ஆவது குரு முதல்வர்
ஸ்ரீஸஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகள்
வரலாறு

புதுவயல் என்னும் ஊரில் தனவணிகர் மரபில் அருணாசலம் செட்டியாருக்கும் உமையாள் ஆச்சிக்கும் ஒரே தவப்புதல்வராக வீரசேகர் கீலக (1848) ஆவணி 12ந் தேதி அவதரித்தார். குல வழக்கப்படி மூன்று வயதில் புதுமை நடைபெற்றது.

அடுத்த சில மாதங்களில் தந்தை காலமானார்.

ஐந்தாவது ஆண்டில் பள்ளியில் வைத்தார்கள்.

பத்தாவது ஆண்டில் திரைகடலோடித் திரவியம் சேர்க்க வெளிநாடு சென்றார்.

வெளிநாட்டில் தொழில் செய்தபோது திடீரென்று பொருளிலும், அதைத் தேடும் வழியிலும் அருவருப்புற்றுத் தாய்நாடு திரும்பினார்.

புதுவயலில் தரும சிந்தனையும், நல்லொழுக்கமும் வாய்க்கப்பெற்ற வீரப்பையா என்னும் தனவணிகப் பெரியாரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அதே ஊரில் வாழ்ந்த மற்றொரு தனவணிகச் சீலரான அழகப்பையா ஒரு பெரிய வேதாந்தி. அவர் வீரசேகரர் பால் அன்பு கொண்டு “பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்கள்” என்ற நூலைக் கொடுத்துப் படிக்கச் செய்தார். பின்னர் தத்துவராய சுவாமிகளின் அடங்கன் முறையின் ஒரு பகுதியாகிய “அஞ்ஞவதைப் பரணி” யையும் படிக்கச் செய்தார்.

வீரசேகரர் இவ்விரு பெரியார்களின் சத் சங்கத்தால் பிரமச்சாரியாக இருந்து ஆன்ம வளர்ச்சி பெற்றார்.

பதினாறாவது வயதில் இவருக்குத் திருமணம் செய்ய இவர் தாய் பெரிதும் முயன்றார். ஆனால் வீரசேகரர் மறுத்துவிட்டார்.

தாம் சந்நியாசம் பெற விரும்புவதாக வீரசேகரர் அழகப்பையாவிடம் கூறினார்.

அதற்கு அழகப்பையா, “நான் அடிமையாய் இருந்த கோவிலூரிலுள்ள பரமதி பரம்பரைக்கோர் நிலைகளமாகிய வேதாந்த மடத்திற்குச் செல்” என்றார்.

உடனே கோவிலூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார் வீரசேகரர்.

கோவிலூரில் இரண்டாம் முறை பாடம் சொல்லி வந்த பொன்னம்பல ஞான தேசிகரைத் தரிசித்தார்.

வந்த காரியம் யாதென வினவ, “பெரியாரை வழிபட்டுய்ய வந்தனன்” என்றார்.

“இச் சிறுவன் ஓர் உச்ச பத மடைவான்” என்ற திருவுளம் கொண்டு, அம் மடாலயத்தில் சிறியாரைச் சேர்க்கிறதில்லை என்றுள்ள நியமத்தைத் தழுவாமலே, இவரையும் அவ்வடியவருள்

சேர்த்தார் பொன்னம்பல ஞான தேசிகர்.

சிறுவரை தம்முடன் அழைத்துச் சென்று, மடாலயத் தலைவரும், “கருணாநிதி” என்று பலரும் போற்றிய வருமான சிதம்பர ஞான தேசிகர் பாதம் பணியச் செய்து, சிறுவரை அடிமை கொண்டு ஆளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

பின்னர் “உபநிடத சாரமாகிய தத்துவங்களைக் கூறும் நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை” என்னும் அம்மடாலாய மரபின் தொடக்க நூலைப் போதித் தருளினார்.

வீரசேகரர் தம் பந்துக்களை விலக்கினார். பின்னர் சிக்கல் என்னும் ஷெத்திரத்தை அடைந்து, பொருள் வைத்த சேரி என்னும் இடத்திலுள்ள உகந்தலிங்க ஞான தேசிகர் சந்தானத்தை அடைந்தார்.

அங்கு, தலைமை பெற்றிருந்த சட்டையப்ப சுவாமிகள் என்னும் பெரியாரிடத்து, துறவு முறைப்படி பிதிர்க்கடன் முதலியவற்றைக் கழித்து, மந்திரோபதேசத்துடன் சுபதினத்தில் காவியாடை ஏற்று, இலிங்க சந்நியாசம் செய்து கொண்டார்.

பின்னர் கால்நடையாக வழியில் பிச்சை ஏற்றுக் கோவிலுரை அடைந்தார்.

கோவிலூரில் ஆசிரியர்பால் முறையாக ஞானவா சிட்டம் வரை, பதினாறு நூல்களையும் பாடம் கேட்டார்.

ஆசிரியரின் ஆசி பெற்றுத் தலயாத்திரை மேற்கொண்டார். கால் நடையாகவே காளையார் கோவில் சென்று, தீர்த்தமாடித் தெருவில் கைப் பிச்சை ஏற்றுண்டு, பின்னர் பல தல வணக்கம்செய்து, சிதம்பரத்தை நோக்கி நடந்தார். நடராஜப் பெருமானைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

சிதம்பரத்திலுள்ள மௌன ஞான தேசிக மடாலயம் சென்று, அதில் ஒரு சிறு அறையில் தங்கி, தெருவில் பிச்சை ஏற்றுண்டு, இடையறா நிட்டையில் ஆழ்ந்தார். இவ்வண்ணம் 12 ஆண்டுகள் தவசீலராக விளங்கினார்.

ஒரு முறை திருவாவடுதுறை ஆதீனகர்த்தர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்களைச் சென்று வணங்கி நிற்க, அவர் வேதாந்த முணர்த்தும் செய்யுளொன்று கூறுமாறு பணிக்க, “அற்ப முனக்கொன் றினிதாகி லதனாற் பிறப்பி லகப்பட்டாய்” என்ற செய்யுளைக் கூறினார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள் “அருமை, அருமை” என்று பாராட்டி விபூதிப் பட்டுப்பையை வழங்கினார்.

இந் நிலையில் கோவிலூரில் முறையே மடாதிபதிகளாக விளங்கிய கோவிலூர் ஆண்டவர் என்னும் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க ஞான தேசிகர், துறவு ஆண்டவர் என்னும் ஸ்ரீ அருணாசல ஞான தேசிகர், கருணாநிதி என்னும் ஸ்ரீ சிதம்பர ஞானதேசிகர், காரைக்குடி ஸ்ரீ ராமசாமி ஞானதேசிகர் ஆகியோர் பரிபூரண மடைந்திருந்தனர்.

கோவிலூர் ஆதீனம் குரு முதல்வரான ஸ்ரீ கோவிலூர் ஆண்டவர் அருளிய வாக்கின்படி காரைக்குடி ஸ்ரீ இராமசாமி ஞானதேசிகர், தமது நிரியாண தசையில் தமக்குப்பின் “வீரன் வருவான்” என்று கூறித் தம் குறிப்பை உணர்த்தினார்.

பெரியஸ்வாமிகள் என்று போற்றப் பெற்ற ஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகள் அப்பொழுது சிதம்பரத்தில் இருந்தார். அவர் விஜய நகரத்தில் அகம்படியர் குலத்தில் உதித்து, சிதம்பரம் பெத்தாச்சி சுவாமி அவர்களிடம் சந்நியாசம் பெற்று, கைப் பிச்சை ஏற்றுண்டு, கோவிலூர் ஸ்ரீ சிதம்பர ஞான தேசிகர் அவர்களிடம் வேதாந்த பாடம் கற்றவர்.

தம் ஞானாசிரியர் கருணாநிதி என்னும் சிதம்பர ஞான தேசிகர் பரிபூரணமானதும், கோவிலூரை விட்டுப் புறப்பட்டு, தம் ஞானாசிரியரின் பாதுகையையே ஆசிரியராகப் பாவித்துப் பலருக்கு வேதாந்தம் உபதேசித்து வந்தார்.

காரைக்குடி ஸ்ரீ இராமசாமி ஞான தேசிகர் பரிபூரண மடைந்த செய்தி கேட்டதும், பொன்னம்பல சுவாமிகள், “இனிக் கோவிலூர் மடாலயத்தைப் பாதுகாக்கத் தக்கவர் வீரமா முனிவரைத் தவிர்த்து வேறு யாவருள்ளார்?” என்றார்.

இதைக் கேட்ட வீரசேகர சுவாமிகள் தம் சந்நியாச வாழ்க்கைக்கு இம் மடாலயத் தலைமை இடையூறாகவும், பொன் விலங்காகவும் இருக்கும் என்று அஞ்சினார்.

சிதம்பரத்திலேயே இருந்தால் தம்மைக் கட்டாயப் படுத்துவார்கள் என்று, பயந்தோடி வளவனூர் ஸ்ரீ சண்முக ஞான தேசிகர் மடாலயத்திற்குச் சென்று ஒளிந்து கொண்டார்.

வீரசேகரர் வளவனூரில் இருப்பதறிந்து சில அடியார்களையும், குமரப்பையா என்னும் தன வைசியப் பெரியாரையும் அனுப்பி, வீரசேகரரைச் சிதம்பரத்துக்கு அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்தார் பொன்னம்பல சுவாமிகள்.

“உலக விவகாரத்தில் ஊடாட என் மனம் எள்ளளவும் ஏற்கவில்லை. ஆதலின் என்னை விடுதலை செய்யக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று மன்றாடினார் வீரசேகரர்.

அதற்குப் பொன்னம்பல ஞான தேசிகர், “உமது வார்த்தையோ ஒப்ப முடிந்த உண்மை. ஆனால் நாம் கோவிலூர் ஆதீனத்தைக் கொண்டல்லவோ கடைத்தேறினோம். அதை நாம் பேணாது கைவிடின் நாம் கடைத்தேற நல்வழி கிட்டலும் அரிதன்றோ?” என்று கூறி, வீரசேகரைச் சம்மதிக்கச் செய்தார்.

பின்னர் இருவரும் தம் அடியார்களுடன் சிதம்பரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கோவிலூரை அடைந்தனர்.

பக்தர்கள் மனமகிழ் ஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகள் கோவிலூர் மடாலய குரு ஸ்தானத்தை ஏற்றார்.

பொன்னம்பல சுவாமிகளும் கோவிலூரிலேயே தங்கி, இராமபிரானுக்கு இளைய பெருமானைப் போல, உயிர்த்துணையாக விளங்கி வந்தார்.

ஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகள் பட்டத்துக்கு வந்ததும், கோவிலூர் மடத்தில் பல அபிவிருத்திகள் செய்தார். கைலாசக் கொட்டகை. பிரம சபை, குருபூசைக்கட்டு, நெற்களஞ்சியம், புஷ்ப மண்டபம் முதலியன கட்டுவித்தார். ஊருணிக்குக் கற்படித் துறைகளைக் கட்டினார். பல அடியார் வசிப்பதற்குத் தனித் தனி ஆசிரமங்களும் கட்டப் பெற்றன.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ சச்சிதாநந்த சிவாபிநவ நரசிம்மபாரதி சுவாமிகள் இராமேசுவர யாத்திரையாக வந்த சமயத்தில் சாதுர்மாஸ்ய விரதத்திற்கு இராமநாதபுரத்தில் தங்கியிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள், வீரசேகர சுவாமிகளிடம் “ஸ்ரீ ஜகத்குரு சிருங்ககிரி சுவாமிகளைக் கோவிலூருக்கு வழக்கம் போல அழைத்துவர வேண்டும்” என்றார்.

வீரசேகர சுவாமிகள் அதற்கிசைந்து, பொன்னம்பல சுவாமிகளையே அனுப்பி ஸ்ரீ சிருங்ககிரி சுவாமிகளை அழைத்து வரச் செய்தார்.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி சுவாமிகள் கோவிலூரில் ஒருமாதகாலம்

தங்கிய பொழுது, வீரசேகர சுவாமிகள் பொருளை அளவின்றிச் செலவிட்டுத் தக்க உபசரணைகள் செய்தார்.

“சிருங்ககிரியில் உள்ள சாரதாம்பாள் ஆலயத்தைக் கருங்கற் பணியாக ஆக்குவித்தல் உங்கள் கடமை” என்று சிருங்ககிரி சுவாமிகள் கூறினார்.

அன்றே, வீரசேகர சுவாமிகள் நகரத்தார் வசிக்கும் ஊர்களுக்கெல்லாம் ஏவலரை அனுப்பி அவர்களை வரவழைத்து, ஒன்பது கோயில் நகரத்தாரிடம் ரூபாய் 30,000 வாங்கித் தாமே சிலகாலம் வைத்திருந்து, வட்டியும் அசலும் ரூபாய் 50,000 சேர்த்துச் சாரதாம்பாள் கோவில் கட்டும்படி சிருங்ககிரி மடத்தில் கொடுத்து, கோவிலைக் கருங்கற் பணியாகச் செய்து, கும்பாபிஷேகமும் சிறப்பாக முடிவுற்றது.

வீரசேகர சுவாமிகளைச் சரணடைந்த மாணவர் பலர். அவர்களுள் சிலரை இங்கே குறிக்கின்றேன்.

1. தொண்டை மண்டலத்தில் மண்டபப்பட்டு என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேங்கடாசல ரெட்டியார் என்னும் வேங்கட முனிவர்.

2. பாண்டிநாட்டில் எட்டையபுரத்தில் சித்தலக்கரை என்னும் ஊரில் நாயகர் வம்சத்திலுதித்த வெள்ளையப்ப சுவாமி என்னும் வெள்ளியங்கிரி முனிவர்.

3. தேனிபட்டி என்னும் கழனிவாசல் வைசிய நகரத்தின்கண் உதித்த தனவைசியராகிய அண்ணாமலை ஞான தேசிக சுவாமிகள். (வீரசேகர சுவாமிகளுக்குப் பிறகு, அவர்களது ஆக்ஞையின்படி அண்ணாமலை ஞான தேசிக சுவாமிகள் கோவிலூர் மடத்திற்கு அதிபதியாக இருந்து வந்தார்).

4. கொங்கு நாட்டில், கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் உள்ள

வேட்டைக்காரன் புதூர் என்னும் கிராமத்தில் மருதாசலம் பிள்ளையின் குமாரராகத் தோன்றி, இளமையில் ஆங்கிலம் கற்று, வைத்தியராக அரிய பெரிய புகழுடன் விளங்கிய சுப்பையா ஞான தேசிக சுவாமிகள். இவர் ஆங்கிலம், இந்தி, சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய நான்கு மொழிகளிலும் வல்லுநர். இவருடைய சமாதி நிலையம் சென்னையில் பெரம்பூர் பாரெக்ஸ் ரோடில் ஸ்ரீ ஆனந்தாஸ் ரமம் என்று வழங்கி வருகிறது.

5. நாட்டரசன்கோட்டை என்னும் வைசிய நகரத்தில் மாத்தூர்க் கோவிலைச் சார்ந்த மெய்யப்ப செட்டியார் என்னும் மெய்யப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகள். (இவர் சிக்கல், பொருள் வைத்த சேரி மடாலத்தின் அதிபதியாக விளங்கி, நகரத்தார் உதவி கொண்டு பெரும் பொருள் செலவில் சிவாலயப்பணி பூர்த்தி செய்தவர்).

6. கேரள தேசத்திலுதித்துக் கேரள பாஷை கற்று இன்னிசை உணர்ந்த தத்துவ ஞானியாகிய திருக்களர் நா. ஸ்வாமிகள் என்னும் நாராயண சுவாமிகள்.

7. தேவிகோட்டை என்னும் வைசிய நகரத்தின் கண் இராமசாமி செட்டியார் குமாரரும், பின்னர் திருப்பூவண மடாதிபதியாய் இருந்தவருமான காசிகாநந்த ஞானாசார்ய சுவாமிகள்.

8. தேவிகோட்டை தனவைசியர் சுப்பிரமணியன் செட்டியார் குமாரரும், திருவண்ணாமலை ஈசான்ய தேசிகர் மடத்தில் தலைமை பூண்டு பின்னர் அண்ணாமலை ஞான தேசிக சுவாமிகளுக்குப் பிறகு, கோவிலூர் மடாலயத் தலைமை ஏற்றவருமான மஹாதேவ ஞான தேசிக சுவாமிகள்.

9. வேதாரணியத்தில் அகம்படியார் குலத்தில் சாமித்தேவர் புதல்வரான வேத மொழி பெயர்ப்பு ஆசிரியர், வியாகரண

பண்டிதர் சிவாநந்த சுவாமிகள். (இவர் வடமொழியில் உள்ள வேதங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்).

10. மதுரை பிரமானந்த ஸ்வாமிகள் மடாலயம் மடாதிபதி சோமசுந்தர ஸ்வாமிகள்.

11. பசுபதி கோவில் சிதம்பர ஸ்வாமிகள்.

12. மழபாடி சதாசிவ ஸ்வாமிகள்.

13. (ரிஷியூர்) வேப்பஞ்சேரி சூரவாளி சொக்கலிங்க ஸ்வாமிகள்.

14. திருவண்ணாமலை சாத்தப்ப ஸ்வாமிகள்.

15. பஞ்சந்திக்குளம் வைத்தியலிங்க சுவாமிகள்.

16. சின்னமரெட்டிபட்டி அருணாசல சுவாமிகள்.

17. கண்ணாடிக்கார இராமசாமி சுவாமிகள்.

முதலிய எண்ணிறந்த துறவிகள் மாணாக்கர்களாக இருந்தனர்.

காரைக்குடி வெங்கடாசலய்யா,
சுப்பிரமணிய அய்யா,
குட்டையையா,
குமரப்பையா,
மெய்யப்பையா,
மாணிக்கய்யா,
கோட்டையூர் அழகப்பையா,
தேனிபட்டி அடைக்கப்பையா,
திருவளர் சோலை கோவிந்தையா

முதலிய இல்லற அடியார்களும் இருந்தனர்.

கோவிலூரில் இருபத்தேழரை ஆண்டுகள் மடாதிபதியாகத் திகழ்ந்தார் வீரசேகர சுவாமிகள்.

தம் காலத்தில் கோவிலூர் கொற்ற வாளீஸ்வரர் கோயிலைப் புதுப்பித்து, பல புதிய மண்டபங்களையும் கட்டி, சிறப்பாகக் கீலக ஆண்டில் கும்பாபிஷேகம் செய்தார்.

சிருங்ககிரி சங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் கும்பாபிஷேகத்துக்கு வந்து ஒரு மாதம் தங்கி, வீரசேகர சுவாமிகளை ஐந்து சுலோகங்களால் வாழ்த்தி யருளினார்.

திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற திருக்களர் கோயில் சுஷீண தசையில் இருப்பதாகவும், அதன் திருப்பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும், பூவனூர் இராசு முதலியார் என்னும் மெய்யடியார் வீரசேகர சுவாமிகளிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்.

வீரசேகர சுவாமிகள் அதற்கிசைந்து திருக்களர் சென்று, தம் திருக்கரங்களால் உளிகொண்டு கொத்தித் தச்சு வேலை ஆரம்பித்தருளினார்.

மூன்று ஆண்டுகளில், நான்கு லட்ச ரூபாய் செலவில் திருப்பணியை அற்புதமாகச் செய்து, கும்பாபிஷேகத்தையும் சிறப்பாக நடத்தி வைத்தார்.

இவர் இயல்பாகவே கோபக்காரராக இருந்தார். இருந்தபோதிலும் "காமம் ஆதிகள் வந்தாலும் கணத்தில் போம் மனத்தில் பற்றார்" என்றபடி விருப்பு வெறுப்பு அற்ற மெய்ஞ்ஞானியாகவே திகழ்ந்தார்.

இவருக்கு வாக்குச் சித்தியும் அமைந்திருந்தது. அதனால் இவரிடம் நெருங்குபவர் மிக்க பயபக்தியுடனேயே நடந்துகொள்வர்.

இவரைத் துர்வாசமுனிவரின் அவதாரம் என்றும் சொல்வதுண்டு. திருக்களரில் துர்வாச முனிவருக்குக் கூத்தப்பெருமான் காட்சி அருளியதாகக் கொண்டாடப் பெறும் திருச்சந்நிதி முன்பாகவே இவர் கைவல்ய நிலை அடையப்பெற்றது, இதற்கு மிக்க பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

திருக்களர் உற்சவத்தின் பத்தாவது தினமாகிய ரதோற்சவத்தில், வீரசேகர சுவாமிகள் தமது திருக்கரத்தால் தேர் வடத்தைப்பற்றியிழுத்தார்.

பின்னர் தம் மடாலயம் சென்று, சிறிது ஓய்வுகொண்டு தெற்கு வீதியில் ரதம் வந்து கொண்டிருக்கும்போது, மீண்டும் ரதத்திற்கு எதிரே வந்து, ஆனந்த பரவசராகி, “ஹரஹர மகாதேவா” என்று சொல்லிய வண்ணம், விரோதிகிருது (1911) வைகாசி 12ந் தேதி விசாக நக்ஷத்திரத்தன்று சச்சிதானந்தப் பேரொளியில் கலந்தார்.

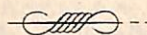
அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கு வயது அறுபத்து மூன்று.

அன்று ரதங்கள் நிலையடைந்ததும், ஏராளமான பக்தர்கள் வீரசேகர ஞான தேசிக சுவாமிகளின் திருமேனியை அலங்கரித்து, தனி ரதத்தில் வைத்து ஆலயத்தை வலம் வந்து சமாதி செய்தனர்.

பின்னர் கோவிலூர் மடாதிபதியாக வந்த அண்ணாமலை ஞான தேசிக சுவாமிகள், திருக்களரில் வீரசேகர சுவாமிகளுக்கு ஆலய நிர்மாணம் செய்து கும்பாபிஷேகமும் நடத்தினார்.

வைகாசி மாதம் விசாகப் பெருநாளன்று நடைபெற்று வரும் திருக்களர் ஆண்டவர் என்னும் கோவிலூர் வீரசேகர ஞான

தேசிக சுவாமிகளின் குருபூஜையை மக்கள் ஆண்டுதோறும் பக்தி சிரத்தையுடன் சிறப்பாகக் கொண்டாடி நடத்தி வருகின்றனர்.

மடரதிபதிகள் ஊரும் பெயரும்

ஆண்டு

காரைக்குடி முத்துராமலிங்க ஆண்டவர்	1808 - 1848
தேவகோட்டை அருணாசல ஞானதேசிகர்	
என்ற துறவாண்டவர்	1848 - 1849
தேவகோட்டை கருணாநிதி சுவாமிகள்	1849 - 1876
காரைக்குடி இராமசாமி ஞானதேசிகர்	1876 - 1883
புதுவயல் வீரப்ப சுவாமிகள்	1883 - 1911
தேனிபட்டி அண்ணாமலை ஞானதேசிகர்	1911 - 1919
தேவகோட்டை மகாதேவ ஞானதேசிகர்	1919 - 1946
காரைக்குடி சோமசுந்தர ஞானதேசிகர்	1946 - 1971
காரைக்குடி இராமனாத ஞானதேசிகர்	1971 -
அரிமளம் இராமனாத ஞானதேசிகர்	
தேவகோட்டை சிவஞான தேசிக சுவாமிகள்	
பள்ளத்தூர் காசிவிஸ்வநாத ஞானதேசிகர்	1986 - 1995
காரைக்குடி நாச்சியப்ப ஞானதேசிகர்	1995 -

கோவிலூர் மகான் வீரப்ப சுவாமிகள் காமகோடித் தெய்வம் சங்கரர் வாக்கு (கல்கி 1972 தீபாவளி மலரில் எழுதியது)

பாபம் செய்ய வேண்டும் என்று எந்த மனிதனும் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் ஏதோ ஒரு சக்தி இவனைப் பலவந்தமாக இழுத்துப் பாபத்தில் தள்ளி விடுகிறதே கிருஷ்ணா. மனிதனை இப்படிப் பாபம் பண்ண வைக்கிற பேர்வழி யார்? என்று அர்ஜுனன் கேட்டான்.

"காம ஏஷக்ரோத ஏஷ" என்று அதற்கு பகவான் பதில் சொன்னார்.

'காமன் என்று ஒரு பேர்வழி குரோதன் என்று ஒரு பேர்வழி. இவர்கள் பெருந்தீனிக்காரர்கள். இவர்கள்தான் மனிதனைப் பாபத்தில் கொண்டு தள்ளுகிறார்கள்' என்று கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா சொல்கிறார்.

காமம் என்றால் ஆசை. இதை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையினால்தான் பலவிதமான பாபங்களைச் செய்கிறோம். ஆசை வந்துவிட்டால் நியாய, அநியாயம் தெரியாமல் போகிறது. நம் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவே அதர்மத்திலும் இறங்கிவிடுகிறோம். பாபத்தை சம்பாதிக்கிறோம்.

ஆசைக்குத் தடை ஏற்பட்டால் உண்டாவதே கோபம் அல்லது குரோதம் பந்தை விட்டெறிகிறோம். அதற்குத் தடையாக ஒரு சுவர் இருந்தால் பந்து அதில் அடிபட்டு வேகமாகத் திரும்புகிறது. ஆசைக்குத் தடை உண்டானால் அதுவே குரோதமாகத் திரும்புகிறது.

ஆசையும் கோபமும் இல்லாவிட்டால் பாபமே இல்லை. பாபம் இல்லாததால் கர்ம பாரமும் இல்லை. கர்மாவினால் வருகிற

ஆன்மாவும் இல்லை. எந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் தோன்றினேர்மோ, அதிலேயே கரைந்துவிடலாம்.

காமத்தை வெல்லுவதும், கோபத்தை வெல்லுவதும் சுலபமான காரியமில்லை. ஆனாலும் அம்பாளிடம் மனமுருகிப் பிரார்த்தித்து முயன்றுகொண்டே இருந்தால் காமஜயம் பண்ணலாம். குரோதத்தை ஜயிக்கலாம்.

காமத்தை வென்றாலும் குரோதத்தை வெல்லமுடியாமல் போவதுண்டு. நள சரித்திரத்தில் கோபத்தின் பிரதாபத்தைப் பற்றிப் பிரமாதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. நளனை அதரும ரூபமான கலிபுருஷன் பீடித்தான் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். இந்தக் கலிக்குப் பல சேநாதிபதிகள் இருப்பதாக நள சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. யார் அந்தச் சேநாதிபதிகள்? காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்சரியம் இவை எல்லாம் தான் கலியின் சேநாதிபதிகள். இவர்கள் ஒவ்வொருக்கும் தங்கள் சக்தியைப் பிரகடனப்படுத்திப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். அப்போது குரோதன், "காமனுடைய அம்பும் நுழைய முடியாத ஒரு கோட்டையை நான் பிடித்திருக்கின்றேனாக்கும்," என்று தன் பிரதாபத்தைச் சொல்லிக் கொள்கிறான்.

அது என்ன கோட்டை? துர்வாஸ மஹாரிஷியின் ஹிருதயம்தான் அந்தக் கோட்டை. பெண்ணாசை என்கிற காமம் துர்வாஸரை நெருங்கவே முடியாது. ஆனால் அப்படிப்பட்டவரும் மகா கோபிஷ்டராக இருந்தாரல்லவா? என்று குரோதன் பெருமையடித்துக்கொண்டான்.

மகா பெரியவரான துர்வாசரே கோபத்திடம் கோட்டை விட்டார் என்பதிலிருந்து நாம் எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். துர்வாசகர் மகாத்மா, அம்பாளின் பரம பக்தர், பரமசிவ அம்சம் என்றே அவரைச் சொல்லுவார்கள். இத்தனை மகிமை இருந்தாலும், இப்போது அவரைப் பற்றிச் சொன்ன மாத்திரத்தில் அந்த மகிமை எதுவும் தெரியாமல், அவருடைய

கோபம்தான் நமக்குத் தெரிகிறது. யாராவது கோபிஷ்டராக இருந்தால் அது ஒரு துர்வாஸர் என்கிறதாம்.

"துர்வாஸர் மாதிரி" என்றே சொல்லி ஜனங்கள் பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்வாமிகள் ஒருவர் சமீப காலத்தில் இருந்தார். சுமார் அறுபது எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவர் செட்டிநாட்டில் உள்ள புதுவயல் கிராமத்தில் பிறந்து பின்னர் கோயிலூரில் வசித்து வந்தார். அவருக்கு வீரப்ப ஸ்வாமிகள் என்று பெயர். அவர் மிகவும் பெரியவர். பரமசிவனின் பரம பக்தர். மகா சுத்தமான வாழ்கை நடத்தியவர். இத்தனை நல்ல அம்சங்கள் இருந்தாலும் ரொம்பவும் முன் கோபியாக இருந்தார். சட்டென்று கோபம் வந்துவிடும். பிடி சாபம் என்று திட்டிவிடுவர். அவர் சபித்தபடியே நடந்துவிடும். அதனால் அவரிடம் எல்லோருக்கும் மிகவும் பயம் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்களுக்கு அவரிடம் ஏக பயபக்தி. பக்தியைவிட பயம் அதிகம் என்றும் சொல்லாம். அவர் எது சொன்னாலும் மரியாதை காரணமாகப் பாதியும், பயம் காரணமாகப் பாதியுமாக, அவர் சொன்னபடியே செய்து விடுவார்கள்.

ஆசை தடுக்கப்பட்டால் கோபமாகிறது என்றேன். வீரப்பஸ்வாமிகளுக்கு என்ன ஆசை இருந்தது. அவருக்கு உத்தமமான ஆசையே இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள தேவாலயங்கள் எல்லாம் பூர்வத்தில் இருந்தது போல் சீரும் சிறப்புமாக இருக்க வேண்டும். இந்த நாடு முழுவதிலும் வேதவித்யை மங்காமல் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்பது அவரது ஆசை, ஆனபடியால் நகரத்தாரிடம் இன்ன கோவிலுக்குத் திருப்பணி செய்யுங்கள், இன்ன ஊரில் வேதபாடசாலை வையுங்கள், என்று கட்டளை போடுவார். அவரிடம் அடங்கி நடந்து கொண்டிருந்த நகரத்தார் சமூகத்தினர் அவர் சொன்னவிதமே ஏராளமான ஆலயங்களுக்குத் திருப்பணி செய்தார்கள். வேதபாட சாலைகளை எங்கு பார்த்தாலும் வளர்த்தார்கள்.

வீரப்ப ஸ்வாமிகளின் கோபத்தினால் நல்ல விளைவே

உண்டாயிற்று. நாரதர் கலகம் செய்தாலும் நல்லதில் முடியும் என்கிற மாதிரி வீரப்ப ஸ்வாமிகள் கோபித்துக் கொண்டதால் நாட்டுக்கே பெரிய நன்மை உண்டாயிற்று.

(வீரப்ப ஸ்வாமிகளிடம் இருந்த பயத்தால் தான் நகரத்தார் இந்தத் தெய்வீகத் தொண்டும். வைதீகத் தொண்டும் செய்தார்கள் என்று நான் சொல்லுவதாக அர்த்தம் இல்லை) அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே நம் மதத்தில் நல்ல அபிமானமும், தாராள மனமும் உண்டு. பழைய ராஜாக்கள் மறைந்து வெள்ளைக்கார ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு, பழைய ராஜாக்கள் செய்து வந்த வேத போஷணையும், கோயில் திருப்பணியையும் நடத்திக் கொடுத்தவர்கள் நாட்டுக்கோட்டை செட்டிமார்தான். இந்தப்பணியில் அவர்களுக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவர்கள். சுந்தரஸ்வாமிகள் என்கிற மகானும், கோயிலூர் வீரப்ப ஸ்வாமிகளுமே ஆவார்கள்)

இத்துணை நல்ல காரியங்களுக்கு காரணமாக இருந்த வீரப்பஸ்வாமிகளுக்கு மட்டும் மனசில் நிறைவு இல்லை. தனது முன்கோப குணத்தை அவரே உணரலானார். எத்தனை செய்தால் தான் என்ன? இந்தக் கோபம் என்னை விட்டுத் தொலையவில்லையே எப்போது கோபத்தை ஒழித்துவிட்டுச் சாந்தமாக, செளக்கியமாக இருக்கப் போகிறேன்? என்று ஏங்கலானார்.

வீரப்பஸ்வாமிகளுக்கு யாரிடமும் ஆழ்ந்துவேஷமோ, வெறுப்போ கிடையாது. ஆனாலும், முன் கோபத்தில் ஆத்திரமாகப் பேசிவிடுவார். அன்பே சிவம் என்ற சித்தாந்தத்தில் அவருக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருந்தும், கோயில் திருப்பணிகள் மூலம் நிறைய புண்ணியம் செய்திருந்த போதிலும், தமக்குப் பூரணமான அன்பு சித்திக்கவில்லையே என்று அவர் ஹிருதயப் பூர்வமாகப் பச்சாதாப்பப்பட்டார்.

கோபம் பெரிய பாபம் என்று அவருக்கு நன்றாகத்

தெரிந்திருந்தது. கோபத்துக்கு இடம் தரக்கூடாது என்றும் மனப்பூர்வமாகத் தாபப்பட்டார். ஆனாலும் கூடப் பூர்வ வாசனையாக அந்தக் குணம் அவருக்குள் தடிப்பேறிவிட்டதால், திடீர், திடீர் என்று கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிடும். அப்புறம் அவரே பச்சாதாபம் கொள்வார்.

இந்தத் தனவணிகர்களை எல்லாம் நான் அடக்கி வைக்கலாம், ஆனால் உள்பகையாக இருக்கிற இந்தக் கோபத்தை அடக்காத வரையில் என்ன பிரயோஜனம்? என்று ஒரே விசனமாக இருந்தார்.

வீரப்ப ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு பிராமண சகா இருந்தார். அவர் பெயர் சுப்பராய அய்யர். இவர் ஸ்வாமிகளுக்குப் புராணங்கள், நீதி சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றைப் படித்து விளக்குவது வழக்கம்.

"எத்தனையோ புராணங்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் கோபம் அடியோடு அடங்குவதற்கு வழி அதில் எதிலாவது சொல்லியிருக்கிறதா? இவ்விஷயத்தைக் கவனித்துப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்" என்று சுப்பராய அய்யரிடம் சொன்னார் வீரப்ப ஸ்வாமிகள்.

சுப்பராய அய்யர் பதினெட்டுப் புராணங்களிலும் நல்ல பரிச்சயம் உள்ளவர்.

ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் உள்ள மாகாத்மியத்தைச் சொல்லுவதே ஸ்தல புராணம். தற்காலத்தில் இவற்றை ஆஸ்திகர்கள் கூடப் பெரிதாக நினைப்பதில்லை. அந்தந்த ஊராரும் தங்கள் கோவிலைப்பற்றி அதிசயோக்தியாக, மிகைப்படுத்தி எழுதி வைத்த கட்டுக் கதைதான் ஸ்தல புராணம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது சரியல்ல. பல ஸ்தல புராணங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு விருத்தாந்தத்துக்குமிடையே சம்பந்தம் தெரியும். ஒரு ஸ்தல

புராணத்தில் சொல்லியிருப்பதை இன்னொரு ஸ்தல புராணம் உறுதிப்படுத்தும். மகா புராணங்களில் சுருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிற ஒரு விஷயத்தை ஸ்தல புராணம் விளக்கம் தந்து தெளிவுபடுத்துவதையும் பார்க்கலாம். எண்ணற்ற மகான்கள், ஸ்தலந்தோறும் தபஸ் இருந்து பக்தி பண்ணினார்கள். அவர்களுக்காக அங்கங்கும் ஈசுவரன் வந்து லீலை செய்தான். இந்த மனோபாவத்துடன் ஸ்தல புராணங்களை அணுக வேண்டும். முன் நாட்களில் தமிழில் தேர்ந்த மகா வித்வான்களாக கச்சியப்பசிவாச்சாரியார். மீனாசுனி சுந்தரம்பிள்ளை போன்றவர்களும் ஸ்தல புராணம் எழுதுவதை ஒரு முக்கியமான காரியமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாங்கள் திறமையை விசேஷமாகக் காட்டும் இலக்கியமாக இல்லாவிட்டாலும்கூட ஸமஸ்கிருதத்திலுள்ள ஸ்தல புராணங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார்கள்.

வீரப்ப ஸ்வாமிகளை விட்ட இடத்துக்கு வருகிறேன், அவர் தம் கோபம் அடங்க எந்தப் புராணத்திலாவது ஏதாவது வழி சொல்லியிருக்கிறதா என்று சுப்பராய அய்யரிடம் கேட்டார்.

அதிருஷ்டவசமாக சுப்பராய அய்யருக்கு வழி தெரிந்திருந்தது திருக்களர் ஸ்தல புராணத்திலிருந்து அந்த வழி தெரிந்திருந்தது.

திருக்களர் என்பது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருத்துறைப் பூண்டிக்கு அருகிலே இருக்கிற சேஷத்திரம். சுப்பராய அய்யர் வீரப்ப ஸ்வாமிகளிடம் சொன்னார் பூர்வீகத்தில் துர்வாஸருக்குத் தமது கோப குணத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ரொம்பவும் தாபம் ஏற்பட்டதாம். அப்போது அவர் திருக்களர் சேஷத்திரத்தில் பரமேசுவரனை ஆராதித்தார். ஈசுவரனும் கடைசியில் கருணை கொண்டு துருவாஸருடைய பூர்வ வாஸனையைப் பூரணமாக ஒழித்து, அவரைப் பரம சாந்தராக ஆக்கினார். இப்போது கூட திருக்களர் கோயிலில் நடராஜ சந்நிதியில் துர்வாஸர், கொஞ்சம்கூடக் கோபமே இல்லாமல் சாந்தமாக ஆனந்தமாகச் சிரித்துக் கொண்டு விக்கிர வடிவத்தில்

இருக்கிறார்.

இந்த வரலாற்றைக் கேட்டதும் வீரப்ப ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. தம் கோபத்திற்குக் கதிமோக்ஷம் உண்டா என்று ஏங்கி கிலேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் புதிய தெம்பு பிறந்தது.

நேரே திருக்களர் கேடித்திரத்துக் சென்றார் வீரப்ப ஸ்வாமிகள்.

அப்போது ஈசுவரன்கோயில் ரொம்பவும் பழுதாக இருந்தது. அதனால் என்ன? இவர் கோபத்துக்குப் பயந்துதான் எத்தனையோ கோயில்கள் திருப்பணி கண்டிருக்கின்றனவே கோபத்தைத் தொலைக்க வந்த இடத்திலும் திருப்பணி நடக்க உத்தரவு இட்டார் வீரப்ப ஸ்வாமிகள்.

இன்னமும் அவர் கோபிப்பார் என்ற பய பக்தி ஜனங்களுக்கு இருந்ததோ என்னவோ? சீக்கிரத்திலேயே திருக்களர் ஆலயத்துக்குத் திருப்பணி விமரிசையாக நடந்தேறியது. திருக்குளமும் பழுது பார்க்கப்பட்டது. கோயிலைச் சுற்றி வீடுகள்கிளம்பின.

ஸ்வாமிகள் வடக்கு மாட வீதியில் ஒரு குடிசையில் வாசம் செய்து வந்தார். கோபம் தீர்ந்த துர்வாஸ தரிசனமும், கோபம் தீர்ந்த ஈஸ்வர தரிசனமும் செய்து வந்தார். தம்மிடத்தில் ஒரு தோஷம் இருக்கிறது என்று ஹிருதயபூர்வமாக வருந்தி, அது நீங்குவதற்கு ஈசுவராங்கீரகத்தை யாசித்தபடி இருந்தார். இப்படிப்பட்ட உத்தமமான பிரார்த்தனை பலிக்காமல் போகுமா?

ஆதிகாலத்தில் துர்வாஸரின் கோபம் சமனமான அதே ஸ்தலத்தில், சமீப காலத்தில் வாழ்ந்த வீரப்ப ஸ்வாமிகளின் கோபமும் குறையத் தொடங்கியது. துர்வாஸர் என்று மகா கோபக்காரராக ஒரு ரிஷி இருந்தாரா, அவர் திருக்களர்

ஷேத்திரத்துக்கு வந்தாரா, அங்கே அவரது கோபம் அடங்கிற்றா என்று சந்தேகப்படுபவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் சமீப காலத்தில் மகா கோபிஷ்டராக இருந்த வீரப்ப ஸ்வாமிகள் இந்த ஷேத்திரத்துக்கு வந்து தமது கோத்தை தொலைத்தது பலருக்குத் தெரிந்த விஷயம்.

தாம் அனுக்கிரகம் பெற்ற திருக்களர் ஷேத்திரத்தில் தேர் இல்லாத குறையைப் பூர்த்தி செய்தார் வீரப்ப ஸ்வாமிகள். அழகான ரதம் நிர்மாணமாயிற்று.

முதன் முதலாக ஸ்வாமியை வைத்துத் தேரை இழுக்கிற உற்சவத்துக்கு ஏற்பாடாயிற்று தேரை நிர்மாணித்த மரத்தச்சர்கள் அதை இழுக்குமுன் ஓர் ஆட்டைப் பலிதர வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்.

வீரப்ப ஸ்வாமிகள் அதை ஆமோதிக்கவில்லை. கோபம் எல்லாம் போய் ஒரே அஹிம்ஸாமயமாகிவிட்ட அவருக்கு மிருக பலியில் துளிக்கூட விருப்பமில்லை.

"ஆடு பலி தராவிட்டாலும், குறைந்த பட்சம் ஒரு கோழியையாவது பலி தரத்தான் வேண்டும். அப்போதுதான் தேர் இடத்தைவிட்டே கிளம்பும், நிர்விக்கினமாக ஓடி நிலைக்குத் திரும்பும். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது விபத்து வரும். இதுதான் ஆயிரம் கால வழக்கம். ஸ்வாமிகள் இதை ஆட்சேபிக்க கூடாது" என்று மற்றவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஸ்வாமிகளோ பிடிவாதமாக, "நீங்கள் நான் சொல்கிறபடியே தேரை இழுங்கள். விக்கினம் வந்தால் அப்புறம் அதற்கு நிவர்த்தி செய்து கொள்ளலாம்," என்று சொல்லிவிட்டார்.

குறிப்பிட்டிருந்த சுப தினத்தில் தேர் இழுக்கப்பட்டது. தேரை அழகாக அலங்கரித்து, உள்ளே ஸ்வாமியை அலங்கரித்து வைத்திருந்தார்கள். கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. ஊர்

ஜனங்கள் எல்லோரும் பெரியவர், சின்னவர், பணக்காரர், ஏழை, பண்டிதன், பாமரன் என்கிற பேதமே இல்லாமல் ஒரு குடும்பமாகச் சேர்ந்து வடம் பிடிக்க வந்தார்கள்.

தேர்த் திருவிழாவில் மடி விருப்பே பார்க்ககூடாது என்கிறது சாஸ்திரம். ராஜாவிலிருந்து, யக்ஞம் செய்யும் தீட்சிதரிலிருந்து ஆரம்பித்துக் குடியானவன் வரையில் எல்லோரும் சமமாகச் சேர்ந்து தேர் இழுக்க வேண்டும். அப்புறம் வீட்டுக்குப் போனபின் மடி வந்துவிட்டதாக நினைத்து ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. கோயிலுக்கு வராதவர்கள் உள்பட, ஜனங்கள் எல்லோரையும் பார்பதற்காக ஸ்வாமியே கோயிலிருந்து வெளியிலே வருவதாக ரதோற்சவம் வைக்கப்பட்டது. இப்போதும் கேஷத்திரங்களிலும் இந்த மாதிரி தேர்த்திருவிழா நடக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை. மெஷின் வைத்து ரதம் ஓட்டக்கூடாது. அதில் பெருமை இல்லை. பழைய நாள் போலவே எல்லாரும் சேர்ந்து-பகவத் கைங்கரியம் என்கிறதோடு எல்லோரும் சேர்கிறதே முக்கியம்-சகல ஜனங்களும் ஒரே ஈசுவரனின் குழந்தைகளாகச் சேர்ந்து நின்று வடம் இழுக்கிற ரதோற்சவம் தான் நிஜமான சோஷலிசம். சின்னக் கோயில்களில் கூட, தேர் நிர்மாணிக்க வசதி இல்லாத கோயில்களில் கூட சப்ரம் மாதிரியாவது கட்டி சர்வ ஜனங்களும் சேர்ந்து இழுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது என் ஆசை. உற்சவம் என்பது தேவஸ்தானத்தையும், உபயதாரர்களையும் மட்டும் சேர்ந்த விஷயமாக இல்லாமல் அதில் ஊர் ஜனங்கள் சரீரத்தால் கலந்து கொள்வது இதுதான். அதோடு பரஸ்பரம் சேர்ந்து ஐக்கியமாக நிற்கிறது இதில்தான்.

திருக்களரில் புதிதாகச் செய்த தேரை இழுத்தார்கள். அது குலுங்கிக் கொண்டு கிளம்பியது.

ஒரே சந்தோஷ ஆராவாரம் ஆனால் சிறிது நாளிகைக்குள் சந்தோஷம் அடங்கிப் போயிற்று.

சிறிது தூரம் ஆடி ஆடிப்போன சிங்காரத் தேர் நின்று

விட்டது. எத்தனை பிரமப் பிரயத்தனம் செய்தும் அது கிளம்புகிற வழியாக இல்லை. எல்லோரும் ஸ்வாமிகளிடம் வந்தார்கள். "நீண்டகால சம்பிரதாயத்தை மீறியதால்தான் இப்படி ஆயிற்று பலி தந்தால்தான் தேர் நகரும். இதை ஸ்வாமிகளே நிதர்சனமாகப் பார்த்து விட்டதால், இனிமேலாவது பலி தருவதற்கு அங்கீகாரம் தரவேண்டும்" என்றார்கள்.

ஸ்வாமிகள் தீர்க்கமாக யோசிக்கலானார். கடைசியில் சொன்னார். இவரா வீரப்ப ஸ்வாமிகள் என்று அதிசயிக்கிற விதத்தில் சாந்தப்பஸ்வாமிகளாகச் சொன்னார். "நீங்கள் ஒரு ஆட்டையோ, கோழியையோ. பலி தந்தால் நம் அம்மா போய்விட்டாளே என்று அழுவதற்கு ஒரு ஆட்டுக் குட்டியோ, கோழி குஞ்சோ இருக்கும். அல்லது ஆட்டுக் குட்டியையோ, கோழிக்குஞ்சையோ பலி தந்தாலும் அதற்காகப் புத்தர சோகத்தில் அழுவதற்கு ஒரு அம்மா ஆடோ, அம்மா கோழியோ இருக்கும். ஓர் உயிர் போகிறதோடு உயிரோடு இருக்கிற இன்னொரு ஜீவனும் மாளாத துக்கம் அனுபவிக்கும்படி ஆகும். ஈசுவரனுக்கு இது சம்மதமாயிருக்குமா? நீங்கள் எல்லோரும் கோயிலுக்குப் போங்கள். ஈசுவரனிடமே முறையிடுங்கள். மனசார முறையிடுங்கள். நிலைக்கு வந்து சேரவேண்டும் என்று ஏகமனதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு திரும்பி வாருங்கள். மறுபடியும் இழுத்துப் பாருங்கள். அப்போதும் தேர் ஓடவில்லை என்றால் பலி தரலாம். ஈசுவரனின் லீலை யாருக்குப் புரியும்? எந்தக் காரணத்துக்காகவோ அவனே பலியை விரும்புகிறான் என்று நினைத்துப் பலி தரலாம். ஆனால் ஆடோ, ஆட்டுக்குட்டியோ, கோழியோ, கோழிக் குஞ்சோ பலிதரவேண்டாம். என்னையே பலியிட்டுக் கொள்கிறேன். தேர்ச்சக்கரத்தின் கீழ் ஓட்டும். ஈசுவரனுக்குப் பலியாக இந்த வாழ்வு முடிந்து போகட்டும். எனக்காக அழுவதற்கு அம்மாவும் இல்லை. குழந்தையும் இல்லை. இந்தத் தேரை செய்வதற்கு காரணமாக இருந்த நானே அது ஓடுவதற்கும் பொறுப்பாகிறேன்" என்றார்.

எல்லோருக்கும் மனசு உருகிப் போய்விட்டது. தேர்

கிளம்பவேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தைவிட மகானாகிய வீரப்ப ஸ்வாமிகள் பலியாகிவிடக் கூடாது என்கிற எண்ணம் அவர்களுக்குத் தீவிரமாகிவிட்டது. தேர் அசைந்து கொடுத்தது. அத்தனை நேரம் சண்டித்தனம் செய்த ரதம், பிரார்த்தனைக்குப்பின் சுலபமாக நகர்ந்துவிட்டது. பக்தர்கள் எல்லோரும் பரவசத்துடன், பெரிய பாரம் தீர்ந்தது என்ற நிம்மதியோடு கர கர என்று இழுத்துவர, ரதம் கிறு கிறுவென்று நகர்ந்து வந்தது. வீரப்ப ஸ்வாமிகளின் குடிசைக்கெதிரே ரதம் வந்தது. அவர் தேரில் ஆரோகணித்திருந்த ஈசுவரனை அப்படியே பார்த்தபடி நின்றுவிட்டார். ஸ்வாமி தமக்கு காட்டிய மகத்தான அநுக்கிரகத்தை நினைத்து மெய்மறந்து போனார் ஸ்வாமிகள். "கோபிஷ்டனான எனக்குக் கூட, இந்தக் கலிகாலத்தில் இப்படி பிரத்தியேசமாகக் கிருபை செய்து விட்டாயே" என்று கதறினார். ஈசுவரனின் பக்த வாத்ஸல்யத்தை எண்ணி எண்ணி உருகினார். ரதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமிகளுக்கு கற்பூர தீபாராதனை காட்டினார்கள். வீரப்ப ஸ்வாமிகள் தாரை தாரையாக ஆனந்த பாஷ்யம் பெருக, ஈசுவரனின் கிருபையைத் துதித்தபடி அப்படியே கீழே சாய்ந்தார். சுப்பராய அய்யரின் தோளில் சாய்ந்து விட்டார் வீரப்ப ஸ்வாமிகள். கற்பூர சோதிபோலவே அவருடைய உயிர் பரஞ்சோதியான ஈசுவரனிடம் கலந்து ஒடுங்கிவிட்டது, அன்பே சிவமாகி விட்டார்.

புராணங்களை நாம் நம்பலாம். நம்பாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கும் புராணக் கதைகளைப் போலவே ஈசுவர கிருபையை நிதர்சனமாகக் காட்டுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. நாம் இதயப் பூர்வமாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டால் நம் தோஷங்கள் நீக்கி, கிருபை புரிய ஈசுவரன் இப்போதும் தயாராக இருக்கிறான். தமது ஒரே தோஷமாகிய கோபத்தை ஈசுவராநுக்கிரகத்தால் தீர்த்துக் கொண்டே வீரப்பஸ்வாமிகள் மிகவும் சமீப காலத்தில் இருந்தவர். பலருக்கு நான் சொன்ன விருத்தாந்தம் ரதோத்ஸவத்தில் அவர் மனோரதம் ஈடேறிப் பரமேஸ்வரனோடு கலந்தது கண் கூடாகத்

91/1

தெரியும்.

புண்ணியம் செய்தவர்களைப்பற்றி எண்ணுவதாலும், பேசுவதாலும், கேட்பதாலும் நமக்கும் அவர்களின் புண்ணியத்தில் பங்கு கிடைக்கிறது. எல்லோருக்கும் இந்தக் கதை கேட்பதால் வீரப்ப ஸ்வாமிகளின் சிவ புண்ணியத்தில் பங்கு கிடைக்கிறது.

இம் மகான் புதுவயலில் பிறந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

